

ASH DREAMER

מוש קאשי | גלריה נגה

העשייה המצטברת שבה מוש קאשי משכלל את השפה הציורית שלו במהלך השנים, מעלה על הדעת שזה איננו רק מחקר ציורי פנימי, אלא כזה המשיק לשדות ידע ותרבות המאפשרים פתיחה לפרשנויות שונות, שמגלמות במהותן מכלול שלם של ערכים שמעידים על הזמן, התרבות והמקום.

עמדה זאת מקבלת אפשרות ממשית נוכח הצבעוניות שבה קאשי מצייר את ציוריו בתערוכה זו. מרחבי טבע שרויים בצהובים עזים, שדות נמתחים מקצה לקצה באור סגול חריף ועצים אפלים שרויים במרחב שנהבי. עמדה ציורית זו מרחיקה אמנם את הטבע מצבעיו הטבעיים ומהריאליזם שלו, אבל גם מאפשרת הטמעת תכונות הלקוחות מעולם קליגרפי שכרך ציור וכתב.

מחווה רישומית של מכחול יבש הופכת למרחב שומם ואינסופי המתוח מקצה לקצה, חושף את טבעו של הציור ותנועתו הפנימית ומאיך מעניק ממשות לדימוי ואולי אף שומר את עקבות התנופה והזמן של הנחת המכחול. מקצב rhythm ציורי זה מועצם באופן אחר בציורי הזרדים והסבכים מתוקף החיבור בין הדימויים הפיזיים המצויירים בדיוק ובחדות, ומאיך בנוכחותם השזורה בתוך המופשט על אותו בד ממש.

כך גם העץ, כהה ואפל, בודד בנוף, מעין סמן סופי למרחב האינסופי המקיף ומגדיר אותו.

בתוך שך, ישנם ערכים המלווים את עשייתו של קאשי לאורך השנים שהניחו יסודות לקריאה מרחיבה של יצירתו הנוגעת במופשט ובנשגב. יסודות אלו באו לביטוי במעשה הציור של קאשי, שנע בין הממשי למופשט וגם בתערוכה זו, נוכחותם שורה בכל.

שדות עזובים נפרשים מקצה לקצה באופק שאיננו נגמר, באור שאינו יום ואינו לילה, סבכים של ענפים וזרדים סגולים [Violette] שהרחיבו את המנעד הצבעוני לגוונים שהופיעו גם בשדות האור הקטנים, משל היו תפנים (interior) של נוף. מאיך מרחבים רוויים באדום לוחט המכלה כל אפשרות אחיזה בנוף קונקרטי, כמו היו שום מקום, במצב צבירה שבין חומר ממשי לאור חמקמק.

מחזור ציורים גדולי מימדים של חשיכה רובצת מחזיר את המבט לציורי השדות החשוכים [Cronos] של קאשי, כמו גם ציורי סדרת העצים האפלים שהופיעו בעבר, אך הפעם הם שלמים, נטועים ואחוזים במרחב הצחיח המואר מסביבם, המנכיח אותם כמו צל, כמו אפר Ash סגול עמוק שהצטבר לכדי ממשות. מנגד הופעתם של ציורי ההרים, בצבעוניותם האפלה ובתכלת העזה המתוחה מעליהם. ציורים אלה חדים ועשויים כמו היו ציור רישומי, ערך המקנה להם דינאמיות ותנופה פנימית למרות המאסה. ציורים אלה מעצימים את תחושת הדממה מסביב אך בו בזמן את האפשרות שדממה זו מוחזקת ונבראת ממקרה הציור, לעיתים תלויה בכוחה של משיכת צבע דקה ומתוחה.

כאן מצויה גם העמדה הציורית של קאשי בשנים האחרונות המניחה שהמבט התמים על מקום, על נוף, על פראיותו וראשוניותו יהיה טעון תמיד בתת ההכרה ובתודעה של מי שיוצר אותו וכמובן בהלך הרוח של מי שצופה בו.

